

”Buenas tardes”,

Tarmon vanha Toyota tervehtii meitä,
kun ahtaudumme tuskaisen Hennin kanssa
takapenkille tyhjien pillimehutölkkien joukkoon.

Tarmo koettaa ajaessaan saada CD-levyn soittimesta,
mutta Carlos on itsepintainen ja haluaa tietää,
mitä señora Serranolle kuuluu.

”¿Cómo está usted?”

raspikurkku kysyy samalla,
kun Henni tärisee vieressäni
ja pitää oikealla kädellään
vasenta kättä sylissään.

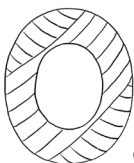
Katson Hennin kalvenneita kasvoja,
silitän hiestä märkiä hiuksia.
Huoli ja hämärtynyt ilta sekoittavat suuntavaistoni,
enkä pysty seuraamaan Tarmon ajamaa reittiä,
mutta kurvaamme ensiavun valaistulle ovelle
ennätysajassa.

”Tarmo”, Henni sanoo hiljaa.
”Joo?” Tarmo kääntyy etupenkiltä
hätäntynyt ilme kasvoillaan.
”Eikun Pihla”, Henni parahtaa.
”Niin?” minä puolestani vastaan.
”Tarmo”, Henni sanoo
ja nyökkää kohti otsaansa kurtistavaa kuskia.
Ehdin jo miettiä,
löikö Henni kaatuessaan päänsäkin pahasti,
mutta sitten hän tarkentaa kärsimättömänä:
”Tarmo osaa espanjaa.”

Vasta silloin huomaan
pillimehujen lisäksi auton lattialla lojuvat
Juanesin,
Marc Anthonyn
ja Shakiran levyt.
Espanjankieliset lastenkirjat,
juorulehdet,
oppikirjat
ja elokuvat.

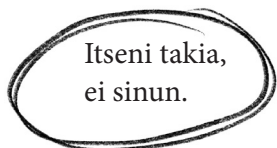
”Hei, Tarmo”, sanon hitaasti,
”tunnetko sä ketään Espanjasta?”

dottaessamme Henniä röntgenistä
Tarmo kertoo silmät loistaen ja suu vaahdoten
opiskelleensa espanjaa viimeiset kolme vuotta
aina maanantaisin työväenopistossa
ja joka ilta itsekseen.
Sanamäärän karttumisen myötä
myös itseluottamus on kasvanut,
ja siksi tunnemme hänet nyt
niin reippaana Tarmona.

”Elena on oikein mukava”, Tarmo sanoo
ja kirjoittaa muutta mutkitta muistivihkooni
opettajansa sähköpostiosoitteen,
kun olen kertonut kuuden kättelyn säännöstä.
”Mutta Pihla”, Tarmo sanoo vielä
ennen kuin ojentaa vihkon takaisin,
”toteuta projekti itsesi takia,
älä hänen.”

Itseni takia,
ei sinun.

En ole koskaan ollut kiinnostunut mistään yhtä palavasti
kuin sinä jalkapallosta.
En ole hurahtanut mihinkään
kuten Henni surffaukseen.
En koe saaneeni mistään niin paljon iloa
kuin Tarmo espanjan kielen opiskelusta.

Olen ollut tasaisen hyvä tai huono kaikessa,
mitä olen tehnyt,
en ole erottunut edukseni
tai mieleen jäädäkseni.
Melkein kaikki opettajatkin
kutsuivat minua lukiossa
Piiaksi,
kun eivät muistaneet nimeäni.

Tiedän kuitenkin pystyväni tähän.
Tai ainakin haluan yrittää.
Ihan vain itseni takia.
(Niin varmaan.)

Ja jollainhan minun on päiväni nyt täytettävä.
Ehkä uppoutumalla tällaiseen projektiin
unohdan ajatella sinua.

Henni palaa röntgenistä huojentuneen näköisenä.
Käsi on onneksi vain murtunut
(kuten minun sydämeni).
Seuraavaksi odotamme sen kipsausta.
(Kunpa.)

Tarmon täytyy jatkaa kierrostaan,
mutta ennen kuin hän lähtee,
haluan tehdä tästä virallista.

Ojennan käteni Tarmolle.
Hän tarttuu siihen omalla kädellään,
hieman hikiellä ja pehmeällä,
ja puristaa.

Projektini on alkanut.

Sillä välin kun Hennin kättä kipsataan,
asetan hänen skeittilautansa pöydäksi jalkojeni päälle
ja selaan vihkosta tyhjän aukeaman.
Kirjoitan vasempaan alareunaan oman nimeni
ja vedän siitä viivan Tarmon nimeen,
jonka ympäröin,
kolme kertaa.

Seuraavaksi kirjoitan Elenan nimen.
En tiedä, viekö hän minua eteenpäin,
mutta haluan ajatella,
että nimen kirjoittaminen tuo hyvää onnea.

Kirjoitan myös Karin nimen,
jonka sitten yliviivaan.
Haluan dokumentoida myös yritykset,
en pelkkää lopputulosta.

Matka on tärkein,
ei päämäärä.
Eikö sitä niin hoeta?

ELENA

PIHLA

~~KARI~~